

UCHWAŁA NR XXXVIII/   /2017
RADY MIEJSKIEJ KALISZA

z dnia 18 maja 2017 r.

w sprawie nadania godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Nadaje się godność Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza **śp. Ignacemu Adamowi Bujnickiemu.**

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej Kalisza oraz Prezydentowi Miasta Kalisza.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE
DO UCHWAŁY NR XXXVIII/ /2017
RADY MIEJSKIEJ KALISZA

z dnia 18 maja 2017 r.

w sprawie nadania godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza.

Wniosek o nadanie śp. Ignacemu Adamowi Bujnickiemu godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza jest zgodny z Regulaminem nadania godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza, stanowiącym załącznik Nr 8 do Statutu Kalisza – Miasta na prawach powiatu.

Ignacy Adam Bujnicki, Prezydent Miasta Kalisza w latach 1937-1939, wielki patriota, społecznik, który wybitnie zasłużył się dla kaliskiej energetyki.

Urodził się 23 lipca 1891 r. w zubożałej rodzinie szlacheckiej w Prozorokach na Wileńszczyźnie. Po ukończeniu szkoły elementarnej uczęszczał do kaliskiej Szkoły Realnej, z której w 1905 r. został usunięty za aktywny udział w strajku szkolnym. W 1910 r. ukończył Szkołę Handlową w Kaliszu. Maturę rosyjską uzyskał w 1911 r. w Wyższej Szkole Realnej we Lwowie. Studiował na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej oraz na Wydziale Elektromechanicznym Politechniki Petersburskiej i w 1917 roku otrzymał dyplom inżyniera mechanika. W czasach studenckich był aktywnym członkiem samokształceniowych organizacji młodzieżowych, niepodległościowych.

Pracował w Petersburgu, Carycynie, a także w Polskiej Misji Repatriacyjnej w Gałaczu w Rumunii. Był uczestnikiem, ochotnikiem wojny polsko-sowieckiej 1920 r., służył w oddziałach saperów.

Od 1922 r. mieszkał w Kaliszu. Pracował na stanowisku dyrektora elektrowni miejskiej, mieszczącej się wówczas w centrum miasta, przy al. Józefiny 2 (dzisiejszej al. Wolności). Był specjalistą od elektryfikacji. To dzięki niemu powstała elektrownia w Piwonicach, która po uzyskaniu uprawnienia rządowego stała się Okręgowym Zakładem Elektrycznym Miasta Kalisza, obejmującym elektryfikację powiatów województw łódzkiego i poznańskiego. Pełniąc funkcję dyrektora elektrowni przyczynił się do rozbudowy sieci napowietrznych i kablowych miasta oraz okręgu. Otrzymał dla elektrowni upoważnienie Głównego Urzędu Miar do naprawy i legalizacji liczników energii elektrycznej. Zabiegał o włączenie Kalisza do programu elektryfikacji ogólnopolskiej.

Był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Bardzo aktywnie działał również na polu społecznym, m.in. w Związku Młodej Wsi, Związku Strzeleckim, Polskim Czerwonym Krzyżu, kaliskim Towarzystwie Miłośników Sceny, Towarzystwie

Cyklistów, a także politycznym, w sanacyjnym Bezpartyjnym Bloku Współpracy z Rządem (BBWR).

W październiku 1937 r. został wybrany Prezydentem Miasta Kalisza. Był prezydentem ponad podziałami politycznymi. Dla niego ponad wszystko liczyło się dobro wspólne, a więc Miasto Kalisz, Ojczyzna. W tej kwestii pozostawał bezkompromisowy. Wygłaszał płomienne przemówienia patriotyczne. Napisał antyniemiecki manifest do kaliszian, by ich pobudzić do budowy okopów i umocnień. Apelował „*Kaliszanie, wróg nie może nas zastać nieprzygotowanymi*”. Był też cenionym przełożonym, dbającym o swoich podwładnych. Natychmiast po wybuchu wojny, na jego polecenie, wszyscy pracownicy Zarządu Miejskiego otrzymali trzymiesięczne pensje.

Ożenił się z Haliną Uszakow, mieli dwoje dzieci, syna – Leszka Tadeusza i córkę, Lilianę Alicję, po zamążpójściu Milewską. Po wybuchu wojny wraz z rodziną wyjechał do Warszawy, a następnie trafił do Brodów w województwie lwowskim skąd, po wkroczeniu Armii Czerwonej, postanowił jednak wrócić do Kalisza. Dotarł do Sieradza, gdzie został ostrzeżony, że jest poszukiwany przez Niemców za publiczne antyniemieckie wystąpienia sprzed wojny. Ignacy Adam Bujnicki ukrył się w Błaszach, ale jego rodzina przybyła do Kalisza. Kiedy żona udała się do ratusza, gdzie Bujniccy mieszkali przed wojną, została rozpoznana przez Niemców i zatrzymana. Pod wpływem groźby aresztowania syna wydała miejsce pobytu męża.

Ignacy Adam Bujnicki został aresztowany 13 września 1939 r. i osadzony w więzieniu przy ul. Łódzkiej. Ostatni raz widziano go 11 listopada 1939 r. jak wraz z innymi więźniami był przewożony do siedziby Gestapo, która mieściła się przy ul. Jasnej. Prawdopodobnie jeszcze w listopadzie lub grudniu został zamordowany. Miejsce zbrodni nie jest dokładnie znane. Przypuszczalnie był to kaliski cmentarz żydowski przy ul. Nowy Świat albo las winiarski, droga na Turek lub więzienie w Rawiczu.

Posiadał wysokie odznaczenia państwowe: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Legionowy, Odznakę Honorową „Za walkę o szkołę polską”. W 1972 r. został zaliczony w poczet Zasłużonych Energetyków Polskich.

W 1996 r. na budynku Energetyki Kaliskiej została odsłonięta tablica poświęcona Ignacemu Adamowi Bujnickiemu. Jego imię nosi jedna z kaliskich ulic na osiedlu Dobrzec. Na cmentarzu miejskim w Kaliszu znajduje się symboliczna tablica upamiętniająca Prezydenta, umieszczona na grobie rodziny Milewskich.

Nadanie godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza ostatniemu Prezydentowi Miasta w dwudziestolecie międzywojennym, wybitnemu inżynierowi, wielkiemu patriocie, działaczowi politycznemu i społecznemu będzie niekwestionowaną okazją do dopełnienia naszego, wszystkich mieszkańców, obowiązku, jakim jest poszanowanie kaliskiego bohatera i zapisanie go w pamięci potomnych.